

pro ni míti v zápětí vznik směnečného závazku, platební příkaz jako odporující směnečnému zákonu zrušil. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice s poukazem, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Podle §§ 559 a 553 c. ř. s. má býti v rozsudku, jímž se vyřídí řízení o námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu, vyřčeno, zda se platební příkaz ponechává v platnosti, či zda a pokud se zrušuje. Podle §§ 557 a 552 c. ř. s. musí žalovaný všechny své námitky proti směnečnému platebnímu příkazu vznést v neprodlužitelné lhůtě tří dnů a musí býti podle § 552 druhý odstavec, druhá věta c. ř. s. později podané námitky bez jednání odmítnuty. Byl-li vydán směnečný platební příkaz, ačkoliv nebylo zákonných podmínek pro zahájení směnečného řízení, a nebyly-li podány proti němu námitky, nabývá platební rozkaz právní moci. Byly-li námitky podány, ustanoví se podle §§ 559 a 552 třetí odstavec c. ř. s. o námitkách včasně podaných, tedy jenom o těchto, ústní rok a o vznesených námitkách bude rozhodnuto způsobem v §§ 559 a 553 c. ř. s. uvedeným. Nelze tedy schváliti právní názor nižších soudů, že soud, nedbavší své v § 557 c. ř. s. uvedené povinnosti a vydavší směnečný příkaz platební, jest oprávněn a tím i povinen zkoumati z úřední povinnosti platnost zažalované směnky, tedy obíratí se zejména otázkou podle § 6 směn. zákona ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. z r. 1928, totiž otázkou, že z listiny, které se nedostává některá z podstatných náležitostí směnečných (§ 3), nevzniká směnečný závazek, a že prohlášení na takové listině (indossament, akcept, aval) nemají směnečněprávní platnosti, když taková neplatnost nebyla v námitkách včasně uplatněna. Nemohl se tedy odvolací soud obíratí z úřední moci ve včasně podaných námitkách vůbec neuplatněnou otázkou, že ve sporné směnce není udána určitá měna, nýbrž je v ní udána jen číslice 1.000 bez měny, a že ve směnečné žalobě navrženo bylo vydání příkazu na zaplacení 5.000 K, tudíž ani ne 5.000 Kč, na kteroužto sumu (5.000 Kč), jak se podobá, byl platební příkaz ve skutečnosti vydán. An byl rozsudky soudů nižších stolic směnečný příkaz platební zrušen z důvodů v námitkách neuplatněných, k nimž bylo přihlédnuto z úřadu, bylo důvodnému dovolání vyhověti, ale, poněvadž se soudy nižších stolic neobíraly námitkami proti platebnímu rozkazu skutečně a včasně vznesenými, nebylo lze vyhověti dovolacímu návrhu na změnu napadeného rozsudku, nýbrž bylo podle §§ 496 čís. 3 a 513 c. ř. s. rozsudky soudů nižších stolic zrušiti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 9100.

Nevyhledává se, by ke knihovní žádosti byly pro soudní spisy předloženy dva opisy plánu.

(Rozh. ze dne 25. července 1929, R II 216/29.)

K n i h o v n í s o u d zamítl žádost Státního pozemkového úřadu o rozdělení a odepsání pozemkových částic. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Nelze souhlasiti s názorem stížnosti, že pro návrhy Státního pozemkového úřadu ve věcech pozemkové reformy ve věcech knihovních platí úchyly a úlevy proti jiným stranám nebo zakročujícím úřadům a že jsou soudy na návrhy ty do té míry vázány, že nesmějí zkoumati, zda jsou splněny podmínky pro kladné vyřízení návrhů podle zákona. Byly-li tedy ke knihovní žádosti předloženy místo předepsaných tří snímků jen dva, bylo knihovní jednání právem odmítnuto a nelze činiti námitky proti tomu, že se tak stalo formou zamítavého usnesení, čímž zároveň žadateli byla dána možnost, by chybějící třetí snímek doplnil a žádost po doplnění znovu podal.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil soudu své stolice, by o žádosti Státního pozemkového úřadu znovu rozhodl podle směrnice níže uvedené.

D ů v o d y:

Co se týče přípustnosti dovolací stížnosti přes ustanovení § 130 prvý odstavec kn. zák., odkazuje se na zdejší rozhodnutí ze dne 24. července 1929, R II 200/29 čís. sb. 9094. Co však se týče věci samé, zamítnutí žádosti z důvodu, že nebyla připojena další kopie plánu, jest nejprve uvést, že dovolaný první stolicí § 42 (8) zákona o poz. kat. ze dne 16. prosince 1927, čís. 177 sb. z. a n. vyžaduje, by kromě originálu plánu, jenž se straně vrátí, předložen byl ještě ověřený opis (kopie) pro soudní spisy, a, nepochází-li plán od příslušného kat. měřického úřadu, ještě druhý ověřený opis pro tento úřad, a že místo své kopie může býti pro soudní spisy stranou ponechán originál plánu, takže stačí originál a jedna kopie, při čemž netřeba vyžadovati, by strana přímo výslovně prohlášovala, že ponechává originál pro soudní spisy. Lze tu poukázati na obdobné ustanovení § 90 kn. zák. (§ 17 prov. instr. ke knih. zák.), kde se straně, nedodavší potřebný opis listiny, zadrží originál s poučením, že si jej může proti dodání řádného opisu vyzvednouti. Dále jest uvést, že nelze přisvědčiti své stolici v tom, že pro soudní spisy měly býti předloženy dva opisy plánu, jeden pro soud odpisující a jeden pro připsující, neboť nejen že citovaný § 42 (8) nic takového nestanoví a § 14 zákona o odpisování částic ze dne 6. února 1869, čís. 18 ř. zák. ustanovuje, že, když se odepsání a připsání provede, žádost i s přílohami uschová se u onoho soudu knihovního, jenž připsání předsevzal nebo novou vložku pro oddělené části zřídil. Avšak, hledíc k tomu, že Státní pozemkový úřad podle obsahu svých stížností jest ochoten každý žádaný počet kopií předložiti a spokojuje se po případě i s takovým vyřízením, že by mu bylo uloženo doplnění (oprava) žádosti předložením dalších žádaných kopií plánu ve smyslu §§ 89 a 100 jedn. řádu a jen se brání zamítnutí žádosti, netřeba ani hořejší otázky pro tento případ řešiti a možno to zatím na uvážení první stolice ponechati, protože, jak v hořejším rozhodnutí R II 200/29 v souvislosti s ostatními tam probí-

ranými otázkami provedeno, neplatí v knihovním řízení pozemnoreformním, na jehož potřeby zákonodárce při tvorbě knihovního zákona myslet nemohl, protože je nemohl ani tušiti, ani předpis § 95 knih. zák., že každá knihovní žádost má být vyřízena hned ve věci samé »bez předchozího výměru« a jest tu oprava nebo doplnění žádosti vyžádáním příslušných dodatků, na př. chybící kopie, nejen docela na místě, nýbrž vzhledem k ohromnosti úkolu, jenž tu Státnímu pozemkovému úřadu uložen, a vzhledem k povaze Státního pozemkového úřadu jako úřadu a posléze vzhledem k veřejnoprávní povaze věci a vynikajícímu zájmu, který stát jakož i široké vrstvy obyvatelstva na přidělech zúčastněné na hladkém a rychlém provedení pozemkové reformy mají, přímo nutná.

Čís. 9101.

Nelze zamítnouti knihovní žádost jen proto, že katastrální měřický úřad nepostupoval podle § 80 zákona ze dne 16. prosince 1927, čís. 177 sb. z. a n., ač tu nebylo případu § 80 (4) zák.

(Rozh. ze dne 25. července 1929, R II 231/29.)

K n i h o v n í s o u d zamítl žádost Státního pozemkového úřadu o rozdělení a odepsání pozemkových částic. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by žádost Státního pozemkového úřadu znovu vyřídil podle směrnice níže uvedené.

D ů v o d y:

Ve věci samé jest předeslati, že prvý soudce dopisem ze dne 11. září 1928 zaslal plány kat. zeměměřickému úřadu »k potvrzení souhlasu novým označením parcel podle § 48/7 a 80/1« zákona ze dne 10. prosince 1927, čís. 177 sb. z. a n., ale patrně omylem citován § 48/7 místo 42/7, načež kat. měřický úřad dopisem ze dne 29. září 1928 sdělil, že plány potvrditi nelze, ježto označení parcel má být takové a takové, ačkoliv § 82 (2) cit. zák. předpisuje, že kat. měřický úřad, jemuž plány byly podle (1) téhož § zaslány, poznačí náležitými parcelními čísly podle předpisu § 79 dílce, které se oddělují, na předloženém původním plánu i na snímcích, načež plány vrátí a knihovní soud použije podle odst. (3) § 80 vepsaného poznačení dílců pro knihovní zápis. Kat. měřický úřad vrátí plány bez úpravy a upozorní na závady podle odst. (4) téhož § 80 jen tehdy, když plánec nevyhovuje předpisům § 51 nebo 14 (3). Krom toho jsou plány datovány z března 1924 a podle čl. III. posl. odst. cit. zák. ze dne 10. prosince 1927, čís. 177 sb. z. a n. plány vyhotovené před jeho účinností podle ustanovení do té doby platných mohou být i po jeho účinnosti podkladem úředního jednání. Bylo by tedy především bývalo uvážiti, neměly-li plány zkoumány být podle předpisů do účin-